

i sin Celle — „Samson i Trædemøllen“ kaldtes han af Karl May, der havde ladet sig engagere som Bladets Tegner.

De selvstændige Artikler, han nu og da skrev til Bladets kirkelige Tillæg, blev efter Ordre regelmæssigt undertrykte, i hvilken Anledning det et Par Gange var kommen til heftige Sammenstød mellem ham og Samuelsen; men Redaktøren havde hurtigt tæmmet den naivt opfarende Mand med sit Smil. Mads Vestrups tiltagende Svaghed, hans Angst for igen at miste det sikre Udkomme gjorde ham værgeløs. Han var en nedbrudt Kraft.

Det Værelse, der var bleven ham overladt, tjente til Gennemgang fra Redaktionskontorerne til Bladets Sætter. Hver Gang nogen kom ind, løftede han det svære, nu helt graanede Hoved og stirrede paa Vedkommende med et stort, fjernt og tungsindigt Blik.

Johannes Gaardbo undgik altid saa vidt muligt at komme gennem Stuen, naar han opholdt sig der. Han følte sig ilde tilmode ved Synet af denne banlyste Præst og hans Fornedrelse. Han havde ogsaa engang talt til Pastor Stensballe om Forholdet og anmodet ham om i det mindste at lade Mads Vestrup komme til orde i Bladet; men Stensballe havde erklæret, at Menigheden ikke maatte forarges, og at man foreløbig heller ikke kunde gøre Mads Vestrup selv nogen større Tjeneste end saa vidt muligt at bringe ham og hans Brøde i Forglemmelse.

Johannes Gaardbo bøjede sig for sin ældre Embedsbroders Dømmekraft. Han indsaae godt Disciplinens og Kirketugtens Nødvendighed for at sikre Sejren. Men hver Gang han nødtvungent gik gennem Mads Vestrups mørke Stue og mødte hans store, fjerne Blik, var der noget i hans Samvittighed, der krympede sig. Og uvilkaarlig hilste han den saa haardt tugtede Mand med Ærbødighed.

VIII

Mads Vestrup boede med sin Familje ude paa Amager lige ved Grænsen af det aabne Land. Han havde her lejet en tre Værelsers Tag-Etage i en nybygget Villa. Villaens Ejer, der boede i